

mende Embedsmænd for nær, og jeg troer at turde tilføie, at de ikke ere gaaede for nær ved nogen Bestemmelse, som er vedtagen her i Folkethinget, og at man deraf fornuftigviis tør slutte, at heller Ingen tænker paa at ville gaae dem for nær ved tilkommende Beslutninger; men en ellers nødvendig og fornuftig Reform kan og bør virkelig ikke opholdes længe af udelukkende Hensyn til nogle enkelte Mænd, som dog kun indenfor fornuftige Grændser ville blive personlig berørte af Reformen. Det maa ansees som givet, at det vil være ikke ganske faa Aar, inden alle de Embedsmænd ere forsvundne, som fra Fortiden ere ansatte saaledes, at de lønnes med Sportler. Jeg opfatter tilviis heller ikke Forholdet saaledes, som om disse Embedsmænd have nogen saadan Ret, det troer jeg Ingen kan gjøre ligeoverfor den lovgivende Magts Myndighed med Hensyn til Sportellovgivningen — at man ikke skulde kunne omordne denne, fordi de oppebære Indtægter i Sportler. Hvad man kan gjøre, er, at man kan lempe disse Forhold paa en saadan Maade, at Embedsmændene ikke lide større Tab, end de fornuftigviis maae lide. Man kan f. Ex. under visse Forhold give dem Ret til at forlange, at de sættes paa fast Gage, eller man kan maaskee paa anden Maade give dem Bederlag i Penge for større Indtægts-tab. Dette skal jeg imidlertid ikke nu indlade mig videre paa; jeg holder mig kun til, at dette er en Vanskelighed, som haade kan, og som det forekommer mig, absolut bør overvindes. Endelig er som en tredje Indvending gjort gjældende: Ja, det kan være sandt nok, at den bestaaende Sportellovgivning er uheldig, men der forestaaer en Omordning af hele Retspleien, og det vilde være urigtigt og uanturligt, om man nu vilde omordne Sportellovgivningen, og saa, naar vi om faa Aar komme til at omordne Retspleien, atter være nødte til at tage fat paa denne Sag, fordi Sportelvæsenet staaer i uadskillelig Forbindelse med den hele Retspleie; men jeg skal i den Henseende hente de Herrers Opmærksomhed paa, at denne Indvending allerede blev gjort gjældende i 1850, altsaa for 20 Aar siden. Allerede den Gang blev der indvendt, at

væsenet, og at man altsaa burde vente derefter. Nu vil jeg haabe, at det ikke skal være saa mange Aar, inden vi komme til en Omordning af hele vort Retsvæsen; men jeg siger, at, hvis dette vil skee indenfor et nogenlunde begrænset Tidrum, vil der heller Intet være til Hinder for, at en Omordning af Sportelbestatningen knyttes dertil; thi vort Forslag til Beslutning gaaer jo ingenlunde ud paa, at disse to Ting absolut skulle adskilles. Vi vide meget godt, at en Omordning af Sportellovgivningen vil medføre mange forberedende Arbejder, og vi gaae netop ud fra, at, hvis man virkelig med nogensomhelst Rimelighed kan tænke sig, at vi snart ville komme til at omordne vort Retsvæsen, er det nødvendigt for samtidigt at kunne omordne Sportelbestatningen, at de forberedende Arbejder snarest muligt sættes i Gang. Hvis det derimod skulde vise sig, at det vil være meget længe, inden Omordningen af Retsvæsenet finder Sted, saa mene vi, bør og kan Sportelbestatningens Reform ikke vente derefter.

Hvad nu det Sidste angaaer, om det er en rimelig Form, vi have valgt, troer jeg at kunne indskrænke mig til nogle faa Ord. Jeg troer, at det allerede ligger i, hvad jeg tidligere har udtalt, at vi ikke ret vel kunde tænke os, hvorledes vi til vort Formeraals virkelige Fremme kunde vælge nogen anden Form. Brede Medlemmer ville af det, jeg omtalte i Begyndelsen af mit Foredrag, erindre, at denne Sag gjentagne Gange er bleven bragt frem under noget mildere Former, under Form af Forespørgsel og under Form af Udtalelser ved passende Leiligheder lige siden 1860, men det har ikke frugtet det Allermindste. Den er bragt frem i 1866, som jeg omtalte, ved en Skrivelse fra Finantsudvalget til Finantsministeren, og han henviste til Justitsministeren, og den er bragt frem som Forespørgsel til Justitsministeren i 1867, og han henviste til Finantsministeren; Alt har frugtet ligemeget, og vi staae i alt Væsentligt paa samme Standpunkt, som vi stode paa for 20 Aar siden, i 1850, ja, som Stenderne indtog allerede i 1842. Naar man nu ikke skulde gaae den samme Vej, som i en Menneskealder factiff ikke har ført til Noget, saa maatte